

Het Ovaal.

Dankzij de vernieuwende kracht van het drankje duurt het niet lang voor ik ben bijgekomen van die onbeschrijflijke wonderbaarlijke belevingen.

Er is een drang in mij om alles van deze kamer te weten te komen. Ik moet verder. Ik probeer me te oriënteren door goed om me heen te kijken. Het valt me nu pas op dat het mistige is verdwenen en het groenblauwe licht plaats heeft gemaakt voor een zacht zonneschijnsel. Nu kan ik de ruimte veel beter overzien.

Het frappante is dat ik nu pas echt de structuur van de kamer kan bekijken; het gedeelte bij de ingang van de kamer is rechthoekig, echter naarmate je verder naar achteren kijkt zul je zien dat het plafond overgaat in een ovaalvorm. De achterwand lijkt wel een gewelf te zijn.

Bestaat het plafond uit keurig aangebracht wit stucwerk, de achterwand is van ruwe baksteen met hier en daar wat rotsblokken er tussenin.

Een zacht mintgroenachtig licht komt uit de uiterste rand van de ovaal en verspreidt zich over de achterwand. Als ik goed kijk, zie ik dat er links vlak tegen de achterwand aan een lessenaar staat. Er staat nog iets naast de lessenaar, het lijkt wel een beeldengroep.

De lessenaar heeft mijn nieuwsgierigheid gewekt. Voorzichtig loop ik er naar toe en ik zie dat er een dik boek op ligt. Het verbaast me niet dat het een Bijbel is. De Bijbel ligt opengeslagen, wel met een dikke laag stof erop.

“Waar? Welke tekst? Welk hoofdstuk? Welk verhaal?” vraag ik me af. Eerst even wat stof wegblazen.

Ondanks dat het stof is verdwenen maakt het groenige licht het lezen bijna onmogelijk. Toch probeer ik te lezen wat er staat; Het lijkt alsof de rechterpagina een gedeelte uit 1 Korinthe 13 laat zien. En als ik me over de Bijbel heen buig om beter te zien wat er staat slaat m'n hart over; *“Als ik de liefde niet had, dan was ik als”*, zegt een stem. Verbouwereerd kijk ik om me heen, nee er is niemand. *“Als ik de liefde niet had”*, hoor ik dezelfde stem zeggen. Vol verbazing doe ik een paar stappen zijwaarts. Dit komt even binnen. Is er werkelijk niemand? Pjotr? Niemand en toch die stem.

Voor alle duidelijkheid: het heeft geen zin om Compassie te hebben zonder Dé Liefde.

Ik haal diep adem en kijk om me heen. Hé wacht eens, hier, rechts; nu zie ik opeens wat er naast de lessenaar staat. Zoals ik eerder dacht; hier staat een beeldengroepje. Het zijn twee levensechte beelden van een jongen en een meisje, allebei prachtig uitgedost in zeer luxe kledij. Hier moet ik het fijne van weten. Ik loop naar ze toe, raak een van de gezichten aan; dit zijn wassen beelden. Het lijkt wel Madame Tussauds. Hand in hand staan ze daar met een brede glimlach op hun, door de zon gebruide, gezichten.